

TẬP 12
HỒI 117

Hy Vọng

Q

uỷ Lệ chấn động trong lòng, trên mặt hấn xuất hiện nét hân hoan cực độ, dáng vẻ u sầu thường thấy bỗng chốc biến sạch.

Miễn cưỡng chế ngự cơn kích động đang trào dâng trong lòng, nhưng Quỷ Lệ vẫn không kiềm chế nổi run giọng: "Xin, xin tiên bối chỉ giáo cho!"

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn hấn một lúc rồi chợt hỏi: "Có phải người rất yêu cô gái đó có phải không?"

Quỷ Lệ không trả lời nhưng trên mặt hấn biểu lộ một khát vọng mạnh mẽ.

Cửu Vĩ Thiên Hồ lắc đầu thở dài nhưng trong đôi mắt toát lên vẻ nhu hòa thương cảm, dịu dàng nói: "Như người nói, cô gái đó thể xác vẫn bảo toàn, nhưng do ảnh hưởng của pháp lực quỷ dị nọ mà hồn phách bị thất tán. Từ trước đến nay nếu tam hồn thất phách đã thất tán thì ngay cả thần tiên cũng khó cứu, bất quá vẫn còn lại một hồn thì vẫn còn có hy vọng."

"Hồn phách tuy phân làm tam hồn thất phách, nhưng chính là tồn tại với tinh hồn của con người, cùng con người gọi đơn giản là hồn phách, đến nay vẫn còn là điều thần bí. Những người tu đạo Trung Nguyên ít biết đến, nhưng nhiều năm trước đây, ta đã từng chứng kiến có dị nhân thi triển hoàn hồn dị thuật thu lại toàn bộ hồn phách của một người đàn ông không may bị yêu ma thu mất nhất hồn tam phách."

"Theo ta nhận thấy, tuy tình hình có sự khác biệt, nhưng chỉ cần bằng hữu của người thể xác chưa tan rã, hồn phách vẫn còn sót lại, chắc vẫn có thể cứu được."

Về mặt Quỷ Lệ vốn đang rất hưng phấn, nhưng khi nghe đến hoàn hồn dị thuật bỗng nhiên nghĩ đến điều gì nhú mào nói: "Tiên bối, người nói đến hoàn hồn dị thuật có phải muốn nói tới Hắc Vu Tộc ở vùng Nam man Thập Vạn Đại Sơn không?"

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhướng mày cảm thấy lạ lùng, gật đầu nói: "Sao, người cũng biết đến chuyện Hắc Vu Tộc à? Hắc Vu Tộc thần bí khó lường, Hắc Vu đại sư tinh thông quỷ linh hồn phách dị thuật chuyên lo chuyện cúng tế thần linh trong tộc. Nếu người có thể tìm được Hắc Vu pháp sư thì bạn người rất có thể sẽ được cứu."

Quý Lệ im lặng một lúc, trên mặt không giấu được vẻ thất vọng, thấp giọng nói: "Không giấu gì tiền bối, mười năm trước đây cũng có nghe nói rằng Hắc Vu Tộc có khả năng cứu được bằng hữu. Cho nên mười năm nay vẫn bối đã qua lại Nam Cương không biết bao nhiêu lần, thậm chí đến cả nơi sơn cùng thủy tận trong vùng Thập Vạn Đại Sơn để tìm kiếm. Nhưng dù tìm kỹ thế nào đi nữa vẫn chẳng thấy được chút tung tích nào của Hắc Vu Tộc. Có người đã nói với văn bối rằng ngàn năm trước đây Hắc Vu Tộc đã bị tuyệt diệt..."

"Ngàn năm trước ư?" Cửu Vĩ Thiên Hồ này giờ đang chăm chú nghe bổng cao giọng cắt ngang lời Quý Lệ.

"Không sai, có gì sao?" Quý Lệ ngẩng đầu nhìn.

Nhu mì nữ tử đó khẽ cau mày, như đang nghĩ đến điều gì, làn tóc mây nhẹ buông trên bờ vai, ngọn gió đêm thổi qua, vài sợi tóc khẽ vương trên mặt nàng.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu lên, nói: "Việc đã quá lâu, đầu óc cũng không còn linh hoạt sáng suốt nữa, nên phải nghỉ ngơi hồi lâu mới có thể nhớ lại được. Sau khi ta tình cờ thấy người thuộc Hắc Vu Tộc hai trăm năm trước khi bị khốn trong hỏa trận tại Phần Hương Cốc, nên có thể nói, đại khái khoảng năm trăm năm trước, Hắc Vu Tộc vẫn còn có người tồn tại!"

Quý Lệ nhìn nàng chằm chằm, trên mặt thần sắc biến hóa kịch liệt, Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn theo nét mặt hẩn, đột nhiên cười một tiếng, nói: "Được rồi, được rồi, người coi như là ân nhân của ta, nên ta sẽ giúp người việc đó! Ngày mai ta sẽ cùng với người đến Nam Cương tìm kiếm, đến nơi mà ta đã từng gặp người của Hắc Vu tộc để xem có tung tích nào của họ hay không."

Quý Lệ hít sâu một hơi, trầm ngâm giây lát rồi hơi cúi đầu, nói: "Đa tạ tiền bối, cảm ân bất tận, chỉ cần có thể cứu được người bằng hữu, tương lai bất luận tiền bối có điều chi sai khiến chỉ việc nói với văn bối là được."

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn người thanh niên trước mặt, chỉ thấy vẻ kiên nghị hiện rõ trên nét mặt, trong mắt ẩn chứa vẻ ân cần dịu dàng, không biết là đang tưởng nhớ đến ai?

Một ý niệm nảy sinh, không biết tại sao, trong tâm tư nàng bỗng xuất hiện một tình cảm nhu hòa, đàn ông trên thế gian đối với người phụ nữ tốt cuộc vẫn còn có kẻ si tình như vậy.

Màn đêm sâu thẳm, xung quanh tĩnh lặng, chỉ có từ cánh rừng sâu tại địa phương vô danh vắng vắng tiếng côn trùng rả rích trong đêm, cảnh vật u u trầm trầm, lúc gần lúc xa.

Ngọn dã phong thổi qua, rừng cây lay động, âm thanh xào xạc.

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhẹ nhàng đặt Tiểu Hôi trên mặt đất, đứng giữa khu rừng, thân hình hơi run rẩy. Một lát sau, nàng nhắm mắt lại, khẽ nghiêng đầu như đang lắng nghe điều gì, giống như đang dùng cả thể xác lẫn tâm linh để cảm nhận hương vị của tự do.

Tiếng bước chân từ phía sau bỗng dừng lại, tiếng Quỷ Lệ vọng đến: "Đêm đã khuya, sao tiền bối vẫn chưa ngủ?"

Cửu Vĩ Thiên Hồ vẫn nhắm mắt, thậm chí cũng không quay đầu lại, chỉ thông thả nói: "Còn người! Sao người cũng không ngủ?"

Quỷ Lệ trầm mặc giây lát rồi trả lời: "Văn bối cũng không ngủ được."

Cửu Vĩ Thiên Hồ quay lại nhìn hắn, mỉm cười nói: "Khẩn trương như vậy sao?"

Quỷ Lệ không đáp, với hắn việc này vốn đã tưởng là tuyệt vọng mà nay lại có niềm hy vọng mới làm cho hắn bị kích động đến nỗi không ngủ được.

Cửu Vĩ Thiên Hồ nở một nụ cười, vẻ đẹp rạng rỡ của nàng lan tỏa làm cho cảnh đêm trở nên ấm áp. Chỉ nghe nàng nhẹ nhàng nói: "Có một việc mà ta muốn nói với người."

Quỷ Lệ đáp nhanh: "Tiền bối, xin hãy nói."

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn hắn một hồi rồi nói: "Người đừng gọi ta là tiền bối nữa, con người người những mặt khác cũng khá, mà sao cứ gọi một nữ nhân là tiền bối này tiền bối nọ, làm như người ta già lắm vậy, như vậy không sợ thất lễ sao?"

Quỷ Lệ im lặng.

Căn bản không phải là mười tám, hai mươi tám hay hai ngàn tám trăm tuổi mà chỉ là nữ nhân sợ già nhất.

"Vậy, ta gọi người thế nào bây giờ?" Quỷ Lệ thận trọng hỏi.

Nữ tử đó nghe vậy, thân mình khẽ xúc động, trên mặt xuất hiện nét phân vân, một lát sau mới nói: "Ừ nhỉ! Gọi thế nào bây giờ? Cái tên ngày xưa ta đã quên mất rồi. Như thế này đi, người đã thấy chân thân của ta là Bạch Hồ, thôi thì cứ gọi ta là Tiểu Bạch cũng được."

"Tiểu Bạch..." Quỷ Lệ gọi nhỏ một tiếng, trên mặt hắn biểu lộ nét cổ quái.

Cửu Vĩ Thiên Hồ tựa hồ không để ý, đảo mắt một vòng, nhìn thấy Tiểu Hôi đang nhảy nhót qua lại trên mặt đất, lập tức cảm nhận ra điều gì, hướng Quỷ Lệ hỏi: "Được rồi, người gọi con khỉ kia là gì, không lẽ gọi trực tiếp tên Tam Nhãn Linh Hầu?"

Quý Lệ đáp: "Con khổ đó ta nuôi nó từ nhỏ, ta gọi nó là Tiểu Hôi."

Cửu Vĩ Thiên Hồ, nhu mì nữ tử đó từ giờ tên là Tiểu Bạch, khẽ giật mình rồi lập tức bật cười, đưa tay bông lấy Tiểu Hôi, nhìn nó từ trên xuống dưới một lúc, trong ánh mắt hiện vẻ cười vui nói: "À há, chúng ta quả nhiên có duyên, ngươi là Tiểu Hôi, còn ta là Tiểu Bạch!"

Tiểu Hôi chúi mồm vào lòng nàng, cười chi chí, tay quàng lên vai trông rất thân mật.

Quý Lệ đứng bên nhìn thấy cảnh đó, nhất thời không biết nói gì, một lát sau tựa như lắc đầu rồi lặng lẽ rời khỏi.

Hôm sau.

Bầu trời dần sáng, chỉ là không nhìn thấy rõ mặt trời ở vùng Nam Cương này, bầu không gian có cảm giác âm trầm, mây đen đầy trời, quả là một ngày u ám.

Bất quá ánh sáng lại chiếu đến, rồi một vài luồng gió nhẹ lướt qua người làm bớt đi cảm giác khó chịu không như cổ nhiệt khí tối hôm qua, khiến cho tinh thần trở nên phấn chấn.

Cảm giác lạnh lẽo đang lưu chuyển trong cơ thể, Huyền Hỏa Giám trên ngực cũng tỏa ra một luồng khí ấm áp, hai luồng khí bất đồng cùng lúc tồn tại trên người hắn, giây khắc đó tựa hồ rất ổn định không xung đột với nhau.

Quý Lệ từ từ mở mắt ra, trong lòng cười khổ.

Thật sự là không một ai biết được điều gì đang diễn biến trong cơ thể hắn, tối hôm qua Tiểu Bạch, như Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng đã nói vài điều về việc này, trong lúc đấu pháp với Xích Diễm thú, trong người hắn đột nhiên xuất hiện triệu chứng băng lạnh.

Thậm chí ngay cả hắn cũng không biết được làm sao, cơ thể hắn sẽ duy trì tình trạng này được bao lâu?

Hắn cúi thấp đầu, nhìn thanh Thiêu Hỏa Côn đen xì đang nằm tĩnh tại trong lòng bàn tay. Đã nhiều năm qua, nó luôn là người bạn đồng hành thân thiết của hắn.

Hắn đột nhiên mỉm cười, nắm chặt Thiêu Hỏa Côn trong tay, như là một phần thân thể, huyết mạch tương liên!

Chỉ cần cứu được Bích Dao, ngoài ra hắn còn suy tính gì được nữa?

Bỗng nhiên, trên ngọn núi nhỏ kéo đến một trận gió, có một thân ảnh đang trên không trung bay đến.

Quý Lệ nhú mày, đứng dậy, mục quang nhìn lên, trong mắt ngập vẻ lạnh lẽo.

Một lúc sau, thân ảnh đó hạ xuống, ánh sáng chuyển động, từ từ tan đi, hiện rõ một bóng áo vàng.

Kim Bình Nhi!

Quỷ Lệ ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo, trong lòng bất giác chấn động. Ngọn núi nhỏ này tuy không phải là nơi bí mật gì cho lắm, nhưng vấn đề là hẳn lại không phát giác ra Kim Bình Nhi đã theo dõi mình bằng cách nào mà lại có thể tìm đến nhanh như vậy?

Kim Bình Nhi với nụ cười luôn sẵn trên môi, liếc nhìn về phía Quỷ Lệ, tựa hồ như đã sớm biết hẳn ở đây, không một chút ngạc nhiên, mỉm cười nói: "Công tử thật khéo chọn chỗ!"

Quỷ Lệ hừ nhẹ một tiếng, cất tiếng: "Kim cô nương thủ đoạn quả nhiên lợi hại."

Kim Bình Nhi tựa hồ như không chú ý đến lời nói của Quỷ Lệ, cười nói: "Tiểu nữ làm sao mà so sánh với công tử được, tối qua công tử chỉ cần nhích tay mà đã làm cho Phần Hương Cốc náo loạn cả lên, tiểu nữ thật tình bái phục."

Quỷ Lệ trong lòng hết sức băn khoăn mà cuối cùng vẫn không hiểu được làm thế nào mà nữ tử của Hợp Hoan Phái có thể theo sát mình như vậy. Nhưng về mặt bề ngoài vẫn không biểu lộ nét gì, lạnh lùng nói: "Tối qua núi lửa bùng phát, chỉ là hiện tượng tự nhiên, chẳng có quan hệ gì với ta cả. Còn cô nương tối qua có thám thính được điều gì không?"

Kim Bình Nhi đảo mắt, đang định nói gì, bất chợt khẽ cau mày, nhìn ra phía sau Quỷ Lệ, kêu khẽ một tiếng, đầu tiên nhìn thấy con khỉ xám luôn đi theo bên cạnh Quỷ Lệ, tiếp theo từ trong rừng một nữ tử nhẹ nhàng bước ra, làn da trắng như tuyết, lông mày như vẽ, thật là vạn nét phong tình, ngàn phần ôn nhu, một vẻ đẹp tuyệt vời, quả là tuyệt thế mỹ nhân.

Kim Bình Nhi vừa đưa mắt nhìn qua đã phát hiện một điểm quan trọng là nữ tử này chỉ mặc một lớp áo, ngoài ra không còn gì khác, nhất cử nhất động thấp thoáng hiển lộ đường nét cơ thể, đầy vẻ dụ hoặc.

Y phục đó là của nam nhân lại là áo của Quỷ Lệ mặc tối hôm qua, đưa mắt nhìn lại thì rõ ràng hiện tại Quỷ Lệ không có áo ngoài.

Kim Bình Nhi với ánh mắt thích thú như vừa phát hiện ra điều gì, chợt nở nụ cười, nói: "Vị thư thư đẹp dễ này, sao chưa từng gặp qua?"

Nói đến đây, nàng nhìn Quỷ Lệ cười cười, nói: "Từ lâu nghe nói công tử và Bích Dao tiểu thư có mối thâm tình, Bích Dao tiểu thư vì công tử mà thất hồn tán phách, xả

thân dưới Tru Tiên Cổ Kiếm, công tử vì Bích Dao tiểu thư mà phản lại Thanh Vân Môn, gia nhập Thánh Giáo, phụ trợ Quỷ Vương Tông Chủ chinh phạt tứ phương, sát nhân vô toán. Trong mười năm nay, không ngại mạo hiểm thâm nhập vùng Nam man Thập Vạn Đại Sơn xa xôi để tìm phương pháp chữa trị cho Bích Dao tiểu thư. Những việc như vậy, làm sao mà không khiến cho nữ nhân trên thiên hạ ái mộ cho được?"

Thanh âm nàng rất nhu mì, vẻ mặt lại ôn hòa, nhưng giọng điệu lại đột nhiên thay đổi: "Chỉ là thời gian vô tình, trải qua năm tháng, chuyện cũ cũng phôi pha, nay công tử gặp được duyên mới, thật đáng chúc mừng. À nhưng ngày sau khi trở về Hồ Kỳ Sơn, nhất định sẽ có lời chúc mừng tới Quỷ Vương Tông Chủ."

Quỷ Lệ sắc mặt lạnh băng, sau khi nghe vậy thần tình càng nghiêm lạnh, nhưng hần chỉ hừ một tiếng lạnh lẽo mà không nói lời nào.

Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch đưa mắt nhìn Quỷ Lệ, rồi nhìn qua Kim Bình Nhi đang đứng trước mặt, hốt nhiên cười nói: "Vị cô nương này đã hiểu lắm rồi, kỳ thật tối qua tiểu nữ gặp phải bọn xấu, bị bọn chúng khinh khi bức hiếp, may nhờ có Quỷ Lệ công tử đi ngang qua, ra tay giúp đỡ, may mắn thoát nạn. Còn được công tử cho mượn tạm tấm áo để che thân."

Kim Bình Nhi đưa mắt nhìn Tiểu Bạch, với ánh mắt đầy kinh nghiệm của mình, thật khó mà tin được lời giải thích vừa rồi. Lại trông dáng vẻ nhàn nhã ung dung của Tiểu Bạch như chẳng có vẻ gì là đã bị cường nhân uy hiếp? Theo sự quan sát của Kim Bình Nhi, trên thế gian này chẳng thể có cường đạo nào dám nhắm mắt đụng vào nữ tử này, chỉ sợ quá nửa là...

Kim Bình Nhi khẽ lắc đầu, dẹp bỏ những suy nghĩ trong đầu, chỉ bất quá đối với sắc đẹp phi phàm của Tiểu Bạch dường như không muốn nhìn lâu thêm, quay sang Quỷ Lệ nói: "Công tử tối qua vào Phần Hương Cốc có phát hiện gì thêm không?"

Quỷ Lệ lạnh lùng trả lời: "Chẳng có chút gì, tối qua sau khi tiến vào cốc, không lâu sau núi lửa đột nhiên phun lên, ta cũng theo đó trở ra lại." Đến đây ngừng lại một chút, hướng về Kim Bình Nhi nói: "Người tối qua cũng tiềm nhập vào cốc, có gì khác thường, tên ngư nhân quái tộc và Phần Hương Cốc đó có quan hệ như thế nào, người có phát hiện được gì không?"

Kim Bình Nhi mỉm cười, thần tình tự nhiên, lắc đầu thở dài: "Thật không dám giấu, ta cũng chẳng phát hiện được gì. Tối hôm qua, Phần Hương Cốc cốc khẩu náo loạn, bọn đệ tử bàn tán xôn xao. Gã ngư nhân đó thật sự không biết ở đâu cả!"

Quỷ Lệ nhăn mặt cau mày, nhất thời không khí trầm mặc.

Kim Bình Nhi trầm ngâm giây lát, rồi quay đầu nhìn Tiểu Bạch, nở nụ cười, nói với Quỷ Lệ: "Bây giờ công tử đang có mỹ nhân bầu bạn, ta ở đây trở thành chướng ngại mất. Chúng ta hãy tạm thời chia tay, sau này nếu còn có duyên chắc sẽ gặp lại tại vùng Nam Cương này."

Nói xong, hướng về Tiểu Bạch cười một tiếng, vung tay áo, một đạo quang mang chuyển động biến thành một luồng sáng màu vàng bay vào không trung.

Quỷ Lệ đứng nhìn thân ảnh càng lúc càng nhỏ dần nơi chân trời, cau mày suy nghĩ. Tiểu Bạch đi đến bên cạnh hắn, Tiểu Hôi trèo lên nhảy xuống một hồi thì tỏ ra rất thân thiết với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nhẹ nhàng bế Tiểu Hôi trong lòng, trầm ngâm giây lát, hướng về Quỷ Lệ nói: "Người cho cô ta biết là chúng ta ở đây à?"

Quỷ Lệ im lặng lắc đầu, lát sau mới nói: "Chỗ này ta cũng chưa từng biết đến, nữ tử đó thực lợi hại, sao có thể theo được dấu vết của chúng ta? Vừa rồi ta ngầm kiểm soát lại trên mình, vẫn không tìm thấy dấu vết gì, quả là có điều quý quái."

Tiểu Bạch đảo mắt, nhìn Quỷ Lệ một hồi, rồi đột nhiên không hiểu tại sao chuyển sang thân mình Tiểu Hôi, bất giác mỉm cười, nói: "Với đạo hạnh tu hành của người, vừa rồi cô nương đó muốn lưu lại ám ký bí mật trên người người e rằng khó lắm. Vấn đề này không liên quan đến người đâu."

Quỷ Lệ đưa mắt nhìn qua, do dự một hồi, nói: "Vậy thì, xin tiền bối... Tiểu Bạch cô nương nói vậy, tựa hồ đã phát hiện ra điều gì?"

Tiểu Bạch sóng mắt chuyển động, lấy tay khẽ vuốt đầu Tiểu Hôi, cười nói: "Tiểu Hôi hình như chưa bao giờ tắm? Bởi vì vấn đề nằm trên mình Tiểu Hôi..."

...

Dưới chân núi, Quỷ Lệ và Tiểu Bạch tìm thấy một con suối nhỏ liền đem Tiểu Hôi ra tắm.

Tiểu Hôi từ hồi sinh ra đến giờ, chỉ sợ là chưa từng biết tắm rửa là gì nên tự nhiên phản đối quyết liệt, cố sống cố chết tránh né, la hét ầm ĩ.

Cuối cùng Tiểu Bạch có một cách, hái cho nó một ít quả đại đồng thời hết sức vỗ về an ủi rồi cho nó tự tắm bằng cách ném Tiểu Hôi xuống giữa suối, dùng sức nước chảy để tẩy uế thân thể.

Quỷ Lệ đứng bên nhìn tíu cặp lông mày, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: "Kỳ quái, sao ta chẳng cảm thấy có mùi vị gì cả?"

Tiểu Bạch nghe nói vậy, cười nhẹ một tiếng, nói: "Người là nam tử, nên không để ý, đương nhiên không thể phát giác. Ta từ tối qua vui đùa với Tiểu Hôi, khi ôm nó trong lòng mới cảm nhận được một làn hương thơm rất nhẹ nhàng như có như không, lúc đó ta đã cảm thấy chút kỳ quái, Tiểu Hôi là con khỉ chẳng thể có được mùi vị này, bất quá mùi hương này cực nhẹ, ta cũng không để ý lắm. Chỉ đến sáng nay gặp vị cô nương đó lập tức hiểu ra ngay."

Rồi cười nói: "Vị cô nương đó tâm tư tinh tế, thủ đoạn cao cường, thật là lợi hại lắm."

Quỷ Lệ hừ lạnh một tiếng.

Không trung, trời đất thật u ám, tiếng suối chảy rào rào, Tiểu Hôi không ngờ đang đùa giỡn trong dòng suối, tựa hồ mãi mê không muốn ngừng, vùng vẫy khiến bọt nước văng tung tóe ra xung quanh.

Tiểu Bạch ở bên cạnh tắm rửa cho nó cũng bị con khỉ nghịch phá làm nước bắn vào ướt mình.

Quỷ Lệ đứng tại một bên nhìn qua.

Chỉ thấy bên dòng suối, Tiểu Bạch đang xắn tay áo, nét mặt đang vui vẻ, sóng mắt như thủy, miệng cười chúm chím nhìn Tiểu Hôi đang tắm, giúp nó tẩy rửa thân thể.

Nhìn kỹ có vài giọt nước đọng lại trên mặt nàng, long lanh chiếu sáng như những hạt trân châu, hoặc treo nhẹ trên đầu mi, hoặc vương trên gò má nàng, nhìn qua như thấu vào da thịt nõn nà, khiến cho ta sinh lòng quyến luyến không muốn rời xa.

Ngọn gió của vùng Nam Cương hoang dã, từ xa nhẹ thổi đến vuốt ve suối tóc của nàng, những giọt nước long lanh như rung động...

Quỷ Lệ hốt nhiên quay đầu lại, không nhìn qua bên đó nữa. Nhưng mới trong giây lát, bỗng có tiếng Tiểu Bạch kêu thất thanh từ phía sau.

Quỷ Lệ giật mình, quay lại thấy Tiểu Hôi đã tắm xong, nhảy lên bờ, Tiểu Bạch chưa kịp gọi nó dừng lại là nó đã lập tức rùng mình rũ nước trên người, làm những giọt nước bám trên người nó văng ra tứ phía.

Tiểu Bạch không kịp né, miệng vừa cười vừa tức, cả người như bị một cơn mưa nhỏ trút xuống ướt đẫm.

Đảo mắt nhìn qua, Tiểu Bạch thấy Quỷ Lệ đang nhìn về hướng mình, liền nở một nụ cười.

Quý Lệ mấp máy môi như muốn cười rồi lại quay đầu nhìn ra chỗ khác, sau lưng vọng lại tiếng Tiểu Bạch đang mắng mỏ Tiểu Hôi.

Trong khoảng không gian u ám đó, đột nhiên xuất hiện sự ấm áp mà từ lâu không có được, thật êm đềm thanh thoi.

- o O o -